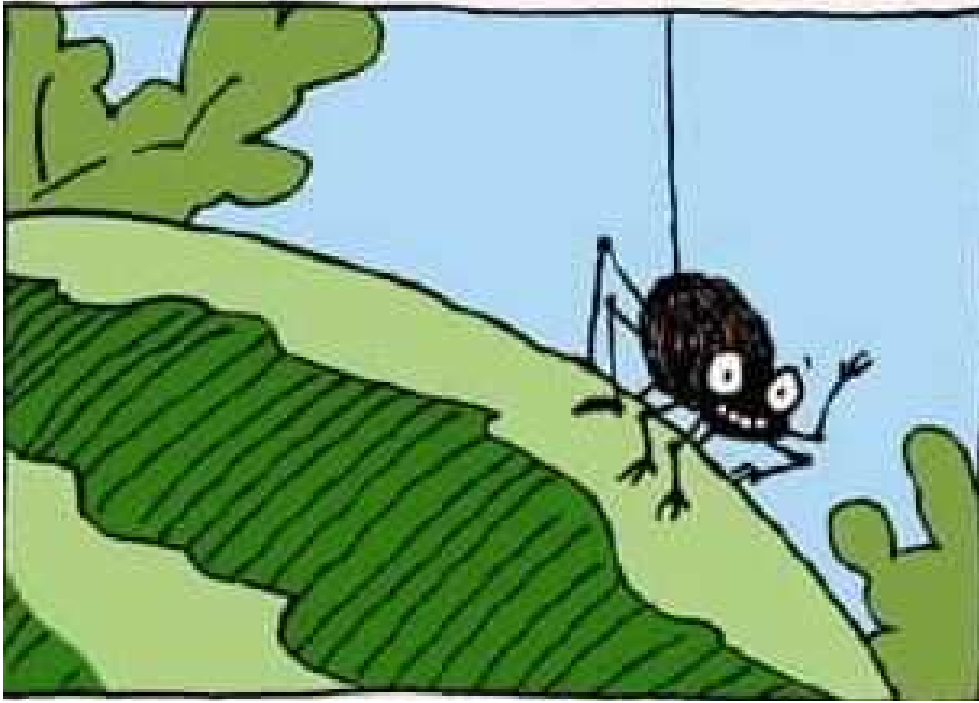


# העכביש אנסי והאבטיח המדבר



סיפרה קיטי היגגינס  
צייר פטריק ג'ירוארד



בזמן שהגנן פוסי האופוסום ישן, אננסי  
העכביש ירד על חוט המשי המבריק  
שלו מעץ האפרסק אל האבטיח הבשל  
ביותר שבמקשה.



הוא מצא אבן קטנה וחדה והתחיל  
לחצוב בה בקליפת האבטיח. הוא  
עשה חור קטן ונדחס דרכו פנימה. שם  
התחיל ליהנות מהמיץ המתוק הנהדר.



פתאום הרגיש שפוסי מתעורר.  
"פוסי יעניש אותי אם ימצא אותי כאן"  
אמר אננסי לעצמו.

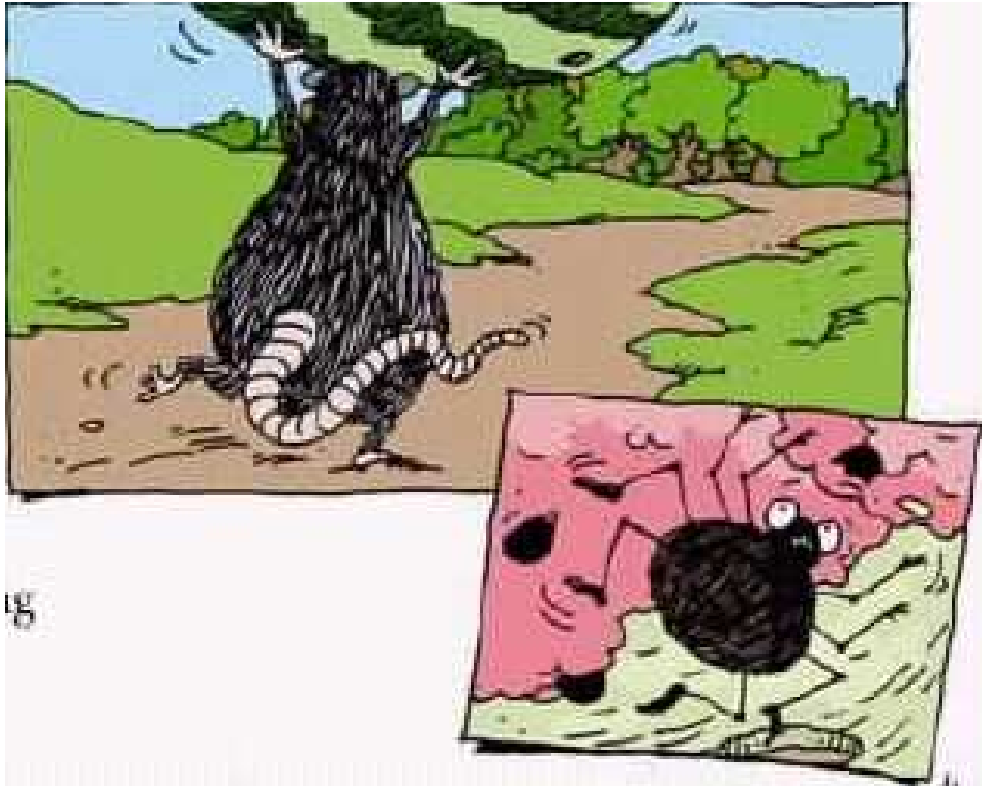
הוא זחל אל החור שבקליפה וניסה  
לצאת. שם רגל אחת על הדופן ומשך,  
אך היה מלא בפרי והפתח כבר לא  
התאים לו.

"וי, אני תקוע!" צעק "עכשיו אצטרך  
לחכות עד שאתכווץ למידה קודמת."  
הוא הניח את ראשו על הקליפה וניסה  
לישון, אך לא הצליח להירדם, אלא  
התגלגל מצד לצד "זה משעמם כל כך.  
מה אעשה בינתיים?"

פתאום שמע את פוסי בקצה שני של  
הערוגה. "אני יודע! אעשה תעלול.  
שפוסי יחשוב כי האבטיח מדבר!"



פוסי שמע צליל מוזר כשהתקרב  
לאבטיח בו ישב אננסי.  
"מי שם?" שאל.  
"זה אני, האבטיח!" קרא אננסי.  
"איזה שטויות. אבטיחים לא יודעים  
לדבר!" אמר פוסי כאשר קירב את  
אוזנו אל האבטיח.  
"פוסי, פוסי, אנחנו, האבטיחים תמיד  
ידענו לדבר."



פוסי לא האמין למשמע אוזניו. "הידד!"  
קרא "אני חייב להראות את הגילוי שלי  
למלך דוב." והוא יצא כשהאבטיח  
בידיו, עם אננסי המתגלגל בפנים מצד  
אל צד.

בדרך פגש את הדביבון. "לאן זה,  
פוסי?" שאל הדביבון.

"אני מביא למלך דוב אבטיח מדבר!"  
ענה פוסי בגאווה.



"איזה שטות" צחק הדביבון.  
"עוד לא שמעת אותי!" קרא אננסי  
מתוך האבטיח, על ההערה המעליבה  
של הדביבון.  
"מה? מה זה? מי אמר זאת?" אמר  
הדביבון.



"אני אמרתי" קרא אננסי הנהנה  
מהתעלול "זה אתה טיפש, דביבון, כי  
אינך מבין שלא רק בעלי חיים יכולים  
לדבר. אבטיחים הם חכמים יותר  
ממך."  
"עכשיו אתה מאמין?" שאל פוסי.  
"אכן" אמר הדביבון "המלך בוודאי  
ירצה לראות את האבטיח המתרברב."





בדרך למלך דוב הם עוד פגשו סנאי,  
חולד ועכבר. כל אחד מהם צחק  
תחילה, עד ששמעו את הקול בעצמם.  
וכמובן רצו לדעת מה יגיד על כך  
המלך. לכן המשיכו ללכת כולם יחד  
אליו.



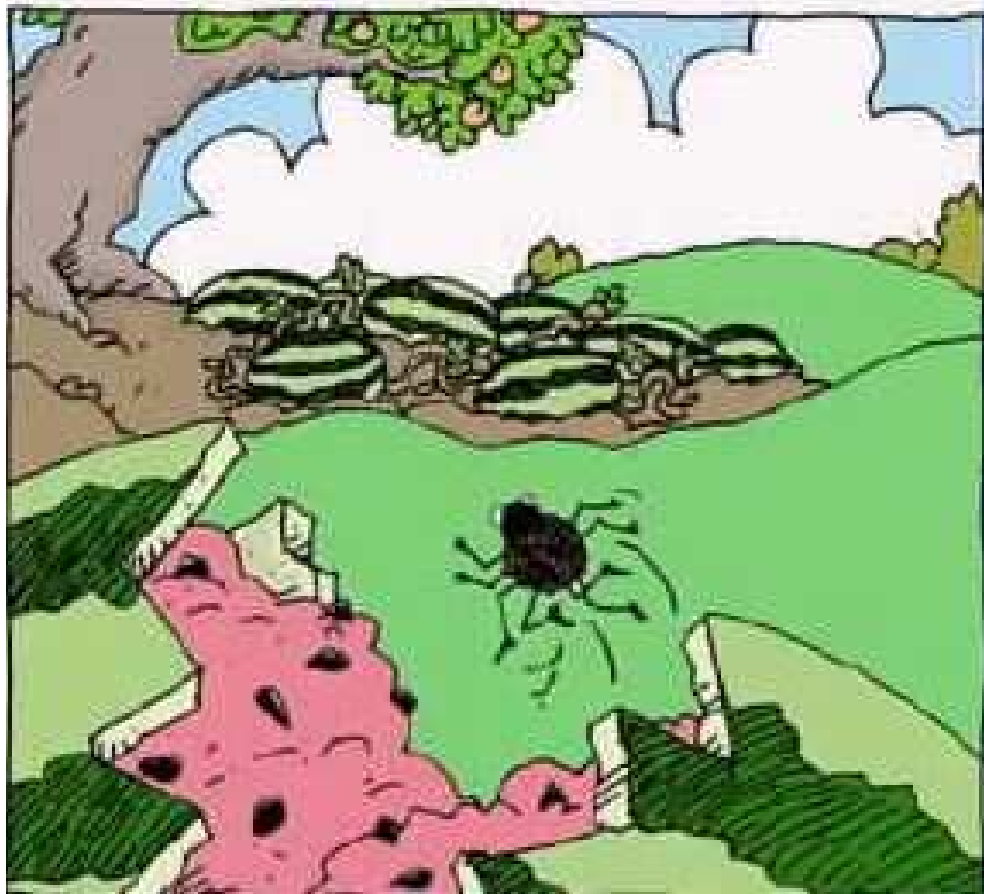
כשהגיעו לשם המלך דוב בדיוק  
התעורר מתנומת הצהריים שלו.  
"מה זה?" נהם, כאשר החיות השתחוו  
לפניו.  
פוסי שם את האבטיח לפני המלך דוב.  
"מה עלי לעשות עם זה" אמר המלך,  
ועוד לפני שמישהו אמר מילה הוא  
המשיך "אין לי צורך באבטיחים. יש לי  
דונמים שלמים של אבטיחים שלי."  
"אבל האבטיח הזה מדבר!" קראו כל  
החיות במקהלה.



מלך דוב לא האמין לנתינים שלו  
מערוגות הגינה. הוא רצה שהאבטיח  
יברך אותו כראוי, אם החיות אומרות  
אמת.  
אבל האבטיח ישב בשקט, זו הפעם  
הראשונה מהבוקר.  
"איזו בדיחה זו?" נהם המלך.  
האבטיח שתק.



"אני לא טיפש כדי לבזבז את זמני  
ולהמתין לתעלולים המטורפים שלכם"  
זעק על החיות המפוחדות.  
"תהיה טיפש אם לא תמתין" קרא  
אננסי מתוך האבטיח "רק טיפשים  
חושבים שאבטיחים לא יודעים לדבר!"  
"טיפש? טיפש!" נהם המלך דוב "איך  
תעז לקרוא למלך בכינויים כאלה!"  
והוא תפס את האבטיח בכפיו ונתן לא  
בעיטה חזקה, כפי שרק יכול היה.



האבטיח עף באוויר ונחת במכה חזקה  
על הארץ, מפורק לחתיכות.  
אננסי היה חופשי. הוא רץ מהר חזרה  
לעץ האפרסק, שם ישב בבוקר.  
"איזה יום נפלא!" קרא "אבל כל  
השעשוע הזה עשה אותי שוב רעב."  
הוא התחיל לכרסם באפרסק מהעץ  
של פוסי.



פּוֹסִי חֲזַר לִגְנוֹ עִם פְּרָצוֹף חֲמוּץ. הוּא  
לָקַח מֵעֵדֶר וְהִתְחִיל לְעֵדֶר בְּזַעַם רַב.  
"אֲבִיחַיִּים!" קָרָא "בִּשְׁנָה הַבָּאָה אֲגַדֵּל  
מִשְׁהוּ אַחֵר בְּעֵרוּגָה הַזֹּאת, אַתֶּם,  
הָאֲבִיחַיִּים, אֵינְכֶם אֵלָא צָרָה צָרוּרָה."  
"אוֹלֵי כִדָּאֵי שְׁתַּגְדֵּל יוֹתֵר אֲפֵרְסָקִים"  
אָמַר אֲנֹנְסִי הָעֵכָבִישׁ בְּפִה מְלֵא פְרִי  
מִתּוֹק "הַמֶּלֶךְ בּוֹדָאֵי יֹסְכִים לְהַקְשִׁיב  
לְאֲפֵרְסָק מְדַבֵּר!"